

Cuní i Pujol, persones humanes

«Josep Cuní va resignar-se a acompanyar, més que no pas fiscalitzar, la figura d'un home que transmetia una fragilitat impossible de compaginar amb un determinat periodisme»

Jordi Pujol i Josep Cuní en un moment de l'entrevista | Ser Catalunya

Divendres Jordi Pujol i Josep Cuní van acomiadar-se. Van fer-ho l'un de l'altre, a l'estudi de la SER Catalunya, aprofitant l'últim programa del periodista a l'emissora, i van fer-ho amb una tendresa gairebé institucional que periodísticament va aportar poca cosa, però que humanament fou tota una troballa.

[noticiadiari]2/236382[/noticiadiari]

Josep Cuní de seguida va adonar-se de dues coses: que al davant hi tenia un home de 92 anys, i que el president no era allà per donar-li cap titular. De fet, gairebé mai ha anat als llocs a donar massa titulars, i menys encara si eren els titulars que el periodista de torn tenia al cap. Però aquest cop les intencions del 126è es van veure especialment nítides des del primer moment.

Pujol era allà per fer una última tertúlia, una darrera xerrada, pràcticament un monòleg, en honor a la suposada retirada del periodista emblemàtic, l'home amb qui va tenir discrepàncies i tibantors. Un homenatge als serveis no prestats mútuament. Sé que li he fet passar malament i estic disposat a fer la pau amb una abraçada radiofònica que tanqui tots els nostres capítols anteriors. Estripi el guió i vingui aquí vora el foc.

Però quan va ser allà, Pujol va trobar-se amb un escenari diferent del que esperava: un escenari en què Cuní no es retirava del tot i, a sobre, tenia previst fer-li unes quantes preguntes reals sobre l'actualitat que l'envoltava. Això va aixafar els plans distesos del president. "M'havien dit que vostè es retirava, però veig que m'han enganyat".

Malgrat tot, el president se'n va sortir. En part per l'edat i en part per murrieria, Pujol no va contestar gairebé cap pregunta i les va anar derivant totes cap a altres bandes, intercalant lliçons d'història, anècdotes massa inconnexes i disculpes reiterades per la llargada i la llunyania d'algunes respostes.

Cuní, llavors, va ser pacient i educat. No va trigar gaire a plegar el ventall de gall dindi i resignar-se a acompanyar, més que no pas fiscalitzar, la figura d'un home que transmetia una fragilitat impossible de compaginar amb un determinat periodisme. I aquest acompanyament de l'encara monstre periodístic a l'antiga bèstia política fou, des del meu punt de vista, un acte molt honorable.

Cuní era conscient que tenia a la presa davant seu per última vegada, sabia perfectament que era la primera entrevista amb cara i ulls que concedia d'ençà de tot el seu enrenou bancari, i tot i així va ser capaç de no deixar-se endur per la fam desbocada. En un pacte tàcit i sofert de cavallers, la vella glòria periodística no es va veure amb cor de trepitjar la mànega a la vella glòria política.

La de divendres potser va ser una de les entrevistes més complicades i menys profitoses de Josep Cuní, però també va ser un dels comiats més elegants que ha protagonitzat ell mateix i que ha deixat protagonitzar a algú altre. Els qui no hàgiu escoltat la conversa, recupereu-la, perquè no és un diàleg ple de respostes, però sí de vida.